

УДК 342.922

DOI <https://doi.org/10.32849/2663-5313/2021.6.19>**Ярослава Лакійчук,**

канд. юрид. наук,

старший науковий співробітник секретаріату Вченої ради

Національної академії внутрішніх справ

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПРЕВЕНТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПОЛІЦІЇ

У статті досліджено теоретичні підходи щодо визначення та співвідношення таких понять, як «регулювання», «правове регулювання» та «адміністративно-правове регулювання», на основі чого зазначено, що правове регулювання є реальним координаційним впливом права на суспільні відносини та поведінку людей; адміністративно-правове регулювання превентивної діяльності поліції – різновид правового впливу на суспільні відносини, виражений у системі адміністративно-правових норм, які регулюють суспільні відносини у сфері здійснення органами поліції превентивної діяльності, зокрема її організаційного та юридичного забезпечення, удосконалення, а також методах адміністративно-правового впливу, які забезпечують координацію поведінки суб'єктів цих відносин. Визначено, що адміністративно-правове регулювання – це особливий вид правового регулювання, специфічність якого визначається об'єктом впливу, а саме відносинами, що регулюються адміністративним правом.

Зазначено, що в рамках адміністративно-правового регулювання превентивної діяльності поліції методи та норми права не лише взаємодіють між собою, а суттєво доповнюють та підтримують дію норм. Доведено, що в контексті адміністративно-правового регулювання превентивної діяльності поліції для координації поведінки суб'єктів у відносинах, які виникають за фактом її провадження, застосовують такі групи методів адміністративно-правового впливу: забезпечувальні методи – способи та засоби на підтримку законності превентивної діяльності в процесі її безпосереднього здійснення; стимулюючі методи – способи та засоби, спрямовані на стимулювання насамперед свідомості суб'єктів провадження превентивної діяльності; контрольньо-наглядові методи – способи, заходи та засоби, що застосовуються з метою контролю за діяльністю суб'єктів провадження превентивної діяльності; організаційні методи – спеціальні способи, засоби та заходи, спрямовані на побудову організаційної основи здійснення превентивної діяльності. Обґрунтовано, які саме методи адміністративно-правового регулювання превентивної діяльності поліції застосовуються для координації поведінки суб'єктів у відносинах, що виникають за фактом провадження превентивної діяльності.

Ключові слова: регулювання, правове регулювання, адміністративно-правове регулювання, превентивна діяльність, поліція.

Постановка проблеми. Нині Національна поліція становить універсальну систему структурних підрозділів, на які покладено важливі функції із забезпечення законності та правопорядку в державі, захисту населення. На території сучасної України діє нова, реформована система органів Національної поліції, яка активно запозичує кращі міжнародні практики з метою оптимізації власної діяльності. Однією з таких практик є зміна вектору роботи вказаних органів шляхом перетворення їх із каральних на попереджувальні, а в окремих випадках – на сервісні відомства. Вказане зумовлено передусім тим, що нині основною цінністю для багатьох держав є безпосередньою людиною, з огляду на що превалювання жорстких заходів примусу поступово замінюється розробкою та впровадженням превентивних заходів. Застосування поліцією саме цих заходів, по-перше, є важливою гарантією дотримання

прав та свобод людини; по-друге, підвищує рівень правової свідомості в суспільстві; по-третє, дозволяє суттєво підвищити рівень довіри населення до правоохоронних органів, що апріорі позитивно впливає на стан дотримання законності та правопорядку в державі. Необхідність здійснення превентивних заходів поліцією підтверджується кількістю виявлених адміністративних правопорушень, зокрема: у 2018 році – 3 млн 656 тис., 2019 – 3 млн 845 тис., 2020 – 4 млн 839 тис. (найбільше – за порушення безпеки дорожнього руху та маскового режиму).

Водночас, попри значущість превентивної діяльності, вона не позбавлена певних недоліків, які пов'язані здебільшого з неадекватним адміністративно-правовим забезпеченням цього напрямку роботи Національної поліції. Адже саме адміністративно-правове забезпечення становить сукупність організаційних, правових та інших засобів, за допо-

могою яких будь-яка діяльність стає більш структурованою, послідовною, якісною та результативною.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

У правовій літературі окремим аспектам, що стосуються проблем адміністративно-правового регулювання превентивної діяльності поліції приділяли увагу відомі науковці: С. Г. Братель, О. Ю. Дрозд, О. Д. Коломоєць, С. Ф. Константинов, О. В. Копан, О. В. Кузьменко, В. А. Куліков, М. В. Лошицький, В. О. Негодченко, В. І. Олефір, В. М. Плішкін, В. О. Поярков, М. В. Стацак, В. В. Шендрик, К. В. Шкарупа та ін. Проте, попри чималу кількість наукових розробок, більшість учених досліджували окреслене питання або ж суто в теоретичному контексті, або ж із позиції правового регулювання діяльності органів внутрішніх справ.

Метою статті є розгляд адміністративно-правового регулювання превентивної діяльності поліції.

Виклад основного матеріалу. Сучасна Україна – це суверенна, демократична, соціальна та, що найбільш головне, правова держава, в якій на рівні Основного закону визнається та діє принцип верховенства права. Сутність даного принципу полягає у пануванні права в суспільстві. Верховенство права вимагає від держави його втілення у правотворчу та правозастосовну діяльність, зокрема у закони, які за своїм змістом мають бути проникнуті передусім ідеями соціальної справедливості, свободи, рівності тощо. Як зазначає з цього приводу В. Б. Авер'янов, верховенство права полягає у підпорядкуванні всіх без винятку державних інститутів потребам реалізації та захисту прав людини, а також пріоритетності цих прав перед усіма іншими цінностями демократичної соціальної правової держави [1, с. 6–8]. Звідси виходить, що право – це головний регулятор усіх без винятку суспільних відносин у державі, зокрема відносин, пов'язаних із превентивною діяльністю поліції.

У сучасній словниковій літературі регулювання або регулювати – це: дія у значенні регулювати, тобто впорядковувати що-небудь, керувати чимось, підкоряючи його відповідним правилам, певній системі; досягнення рівноваги в роботі механізмів; сукупність приписів виданих органом влади тощо [2, с. 1207].

Суттєвого наукового опрацювання термін «регулювання» дістав у теорії державного управління. В.В. Кардашевський, розкриваючи значення терміна «регулювання» в цьому контексті, зазначає: регулю-

вання – це дії, спрямовані на встановлення, вимірювання або припинення тих чи інших управлінських відносин, що виникають між учасниками соціального управління, на впорядкування їх поведінки. Завдяки регулюванню зберігається встановлена організація, підтримуються існуючі зв'язки між різними елементами системи управління, своєчасно ліквідується можливі відхилення від програми завдань у поведінці об'єкта управління. За допомогою регулювання здійснюється безпосереднє оперативне управління системою. Без регулювання неможлива цілеспрямована поведінка об'єкта управління відповідно до намічених цілей [3, с. 49]. Тож у стандартизованому вигляді регулювання – це діяльність, спрямована на впорядкування, керування та координація, приведення до певного вигляду того чи іншого об'єкта, категорії, явища тощо. Однак у сфері права сутність регулювання змінюється, що можна побачити у численних наукових позиціях із приводу даної проблематики.

Водночас, за визначенням С. С. Алексеєва, правове регулювання – це здійснюваний за допомогою системи правових засобів (юридичних норм, правовідносин, індивідуальних приписів й інших) результативний, нормативно-організаційний вплив на суспільні відносини з метою їх упорядкування, охорони, розвитку відповідно до суспільних потреб [4, с. 145]. За Л. С. Явичем, правове регулювання – це різноманітні форми юридичного впливу держави на поведінку суб'єктів суспільних відносин [5, с. 26]. О. М. Бандурка визначає правове регулювання як форму соціального реагування відповідно до вимог норм права, засновану на усвідомленні суб'єктами права своїх прав та обов'язків [6, с. 12]. В. К. Гіжевський, В. В. Гловченко, В. С. Ковальський тлумачать правове регулювання як здійснюваний державою за допомогою всіх юридичних засобів владний вплив на суспільні відносини з метою їх упорядкування, закріплення, охорони й розвитку, а також впливу на поведінку та свідомість громадян шляхом проголошення їхніх прав та обов'язків, встановлення певних дозволів та заборон, затвердження певних правових актів тощо [7, с. 369].

Відповідно до наукової позиції Л. О. Макаренко, правове регулювання – це аспект дії права, що визначає спеціально-юридичний вплив права на поведінку адресатів. У результаті правового регулювання формується юридична основа та визначаються орієнтири для організації діяльності суб'єктів. Дія права в процесі його регулятивного впливу охоплює спеціальну діяльність держави, пов'язану з виробленням пра-

вових приписів та визначенням механізму їх реалізації, а також з діяльністю учасників суспільних відносин, що реалізують правові приписи та узгоджують свою поведінку з правом. Правове регулювання за допомогою правових приписів полягає не лише у спрямуванні розвитку суспільних відносин, але й в охороні існуючих суспільних відносин, які відповідають потребам суспільства [8, с. 132]. П. М. Рабінович правове регулювання розглядає як здійснюваний державою за допомогою всіх юридичних засобів владний вплив на суспільні відносини з метою їх упорядкування, закріплення, охорони і розвитку [9, с. 44].

Не менше коло наукових позицій окреслено у правовій науці з приводу змісту адміністративно-правового типу регулювання. Так, В. Й. Разводовський визначає адміністративно-правове регулювання як комбінацію способів правового регулювання, в якій переважають зобов'язання та заборони. Ця комбінація формується через наділення учасників правовідносин суб'єктивними юридичними правами й покладанням на них обов'язків шляхом визначення та закріплення у правових актах певних правил поведінки внаслідок правотворчої діяльності уповноважених на це органів (посадових осіб) [10, с. 169]. У свою чергу А. М. Матвійчук визначає вказаний різновид правового регулювання як виконавчо-розпорядчу діяльність державних організацій, наділених державно-владними повноваженнями, спрямовану на стабілізацію суспільних відносин шляхом прийняття нормативно-правових актів та забезпечення їх виконання [11, с. 122].

Цікавою є наукова теорія І. А. Городецької, яка слушно зазначає, що використання логіко-семантичного аналізу й узагальнення наукових позицій щодо розуміння поняття «адміністративно-правове регулювання» дозволяє виділити у всіх визначеннях те спільне, що їх характеризує, а саме адміністративно-правове регулювання: може визначатися як вплив (правовий, владний) на суспільні відносини, тобто дія (функціонування) прав; здійснюється за допомогою комплексу засобів; передбачає певну мету (досягнення цілей) [12, с. 61].

Однак, якщо вести мову про адміністративно-правове регулювання, варто зазначити, що йдеться про правове регулювання, що здійснюється не будь-якими нормами права, а саме нормами адміністративного права. Адміністративно-правове регулювання – це особливий вид правового регулювання, специфічність якого визначається об'єктом впливу, тобто відносинами, що регулюються адміністративним правом,

обумовлені особливостями його норм. Особливістю адміністративного права, на відміну від інших галузей права, є те, що воно часто регулює порядок застосування норм інших галузей права. Окрім того, адміністративно-правове регулювання володіє декількома загальними ознаками, до яких, зокрема, слід віднести таке: адміністративно-правове регулювання є одним із видів правового регулювання; адміністративно-правове регулювання – це засіб державного регулювання, оскільки адміністративне право встановлюється або санкціонується державою і є регулятором суспільних відносин; адміністративно-правове регулювання – це певний вплив на суспільні відносини, тобто адміністративне право регулює публічні відносини та певним чином впливає на них; адміністративно-правове регулювання – це вплив на суспільні відносини, що здійснюється за допомогою норм позитивного права, й інші адміністративно-правові засоби в сукупності, що становлять механізм адміністративно-правового регулювання; адміністративно-правове регулювання – це такий вплив на суспільні відносини, що має на меті їх упорядкування (це можна трактувати як цілеспрямований вплив на суспільні відносини у сфері державного керування, в результаті якого вони приводяться в систему й створюється певний порядок у тій галузі, яку вони регулюють); адміністративно-правове регулювання має цілком точну мету – забезпечити належний рівень відносин між окремою особою та державою, її органами та посадовими особами, при цьому основний акцент адміністративно-правового регулювання цих відносин робиться сьогодні на встановленні саме такого адміністративно-правового регулювання, за яким з максимальною ефективністю були б задоволені права й інтереси окремої особи [13, с. 87].

Таким чином, правове регулювання – це реальний координаційний вплив права на суспільні відносини та поведінку людей (адресатів), його активне, дійсне вираження – у системі юридичних норм вітчизняного законодавства; реалізується у певній послідовності, тобто має відповідний механізм. У свою чергу, адміністративно-правове регулювання – це різновид класичного правового регулювання, відмінність якого полягає в: типі суспільних відносин на які спрямовано регулюючий вплив, – це відносини влади і підпорядкування, які виникають у сфері діяльності органів державної влади та їх посадових осіб; механізмі реалізації – використовуються спеціальні, адміністративно-правові способи, засоби та методи впливу на суспільні відносини, які відрізня-

ються імперативною спрямованістю; форми вираження – адміністративно-правове регулювання провадиться через систему норм саме адміністративної галузі права.

Звідси виходить, що адміністративно-правове регулювання превентивної діяльності поліції – це різновид правового впливу на суспільні відносини, виражений у системі адміністративно-правових норм, які регулюють суспільні відносини у сфері провадження органами поліції превентивної діяльності, зокрема її організаційного та юридичного забезпечення, удосконалення, а також методах адміністративно-правового впливу, які забезпечують координацію поведінки суб'єктів даних відносин.

Таким чином, адміністративно-правове регулювання превентивної діяльності передусім побудовано навколо адміністративно-правової норми, яка фактично постає основним системоутворюючим елементом, «альфою і омегою» досліджуваного різновиду правового впливу. На сторінках літератури науково-юридичної спрямованості норми права розкриваються як офіційне, формальне, певне, загальнообов'язкове правило поведінки, що встановлюється або санкціонується державою, охороняється нею від порушень, спрямоване на регулювання найважливіших суспільних відносин і охорону соціальних цінностей шляхом встановлення юридичних прав і обов'язків суб'єктів права. Це свого роду первинна вихідна «клітина» сформованого юридичного права. Вона характеризується тим, що офіційно встановлюється (або санкціонується) державою, має загальнообов'язковий характер, її виконання в необхідних випадках підтримується державним примусом [14, с. 72–86; 15, с. 128–129].

Варто зазначити, що в рамках адміністративно-правового регулювання превентивної діяльності поліції методи не тільки взаємодіють із нормами права, але й суттєво доповнюють, підтримують їхню дію. У цьому ракурсі методи адміністративно-правового впливу є допустимими юридично-регулятивними заходами та способами, спрямованими на впорядкування і координацію поведінки суб'єктів правовідносин превентивної діяльності. При цьому за своєю суттю адміністративно-правові методи регулювання превентивної діяльності не є однорідними, що в цілому відображає загальноприйнятту наукову думку. У стандартному вигляді адміністративно-правові методи в рамках будь-якої системи адміністративно-правового регулювання розподіляють між двома групами, а саме: методами переконання або стимулювання, що передбачають застосування різ-

ного роду заохочувальних заходів та способів з метою забезпечення точного виконання нормативних приписів; методами примусу, що передбачає застосування заходів та способів примусового, так би мовити, «карального» характеру шляхом притягнення відповідних суб'єктів до відповідальності за порушення нормативних приписів [16, с. 58].

На сторінках юридичної літератури також можна зустріти інші підходи до класифікації адміністративно-правових методів у тій чи іншій галузі правового регулювання. Наприклад, безпосередньо за змістом виділяються такі методи: встановлення правил поведінки загальнообов'язкового характеру; припис про вчинення певних дій, заборона певних дій або дозвіл певних дій; державна реєстрація (ліцензування); встановлення стандартів і квот; вирішення спорів між учасниками управлінських відносин; застосування заходів заохочення і адміністративного примусу; призупинення або скасування правових актів підвідомчих державних органів і посадових осіб тощо. За юридичними властивостями адміністративно-правові методи поділяються на нормативні та індивідуальні. До нормативних методів належить видання правових актів, регулюючих управлінські відносини у певних сферах, до індивідуальних – приписи у вигляді прямих розпоряджень конкретним особам. За способом впливу на поведінку суб'єктів адміністративно-правові методи поділяються на зобов'язуючі до вчинення певних дій, які уповноважують вчиняти певні дії, і ті, що забороняють вчиняти будь-які дії [17].

Водночас, говорячи про методи адміністративно-правового регулювання превентивної діяльності поліції, слід пам'ятати, що вони являють собою особливу сукупність заходів та способів, спрямованих на забезпечення відповідних результатів правового впливу у конкретній сфері. У зв'язку із цим дані методи не можна цілком сприймати у тій формі, в якій їх представлено у правовій теорії. Безперечно, методи адміністративно-правового регулювання превентивної діяльності схожі на класичні адміністративно-правові методи, але не ідентичні їм. Беручи за основу цю думку, зазначимо, що в контексті адміністративно-правового регулювання превентивної діяльності поліції для координації поведінки суб'єктів у відносинах, що виникають за фактом її провадження, застосовуються такі групи методів адміністративно-правового впливу, а саме:

– забезпечувальні методи – способи та засоби, спрямовані на підтримку законності превентивної діяльності в процесі її безпосереднього здійснення (встановлення

обов'язку для поліцейських застосовувати виключно ті превентивні заходи, які передбачено чинним законодавством; встановлення чітких вимог, правил та умов застосування превентивних заходів);

– стимулюючі методи – способи та засоби, спрямовані на стимулювання насамперед свідомості суб'єктів провадження превентивної діяльності в органах поліції шляхом встановлення і застосування відповідних заохочень та адміністративних стягнень за порушення під час реалізації превентивної діяльності;

– контрольно-наглядові методи – способи, заходи та засоби, що застосовуються з метою контролю за діяльністю суб'єктів провадження превентивної діяльності в поліції, її коригування та усунення у разі потреби недоліків, задля забезпечення правильності такої діяльності;

– організаційні методи – спеціальні способи, засоби та заходи, спрямовані на побудову організаційної основи здійснення превентивної діяльності, тобто визначення повноважень відповідних підрозділів у цій сфері, забезпечення їх кадрового складу тощо.

Отже, саме в зазначених вище аспектах проявляється сутність та зміст адміністративно-правового регулювання превентивної діяльності поліції. Звичайно, не можна із повною впевненістю говорити, що побудований науковий погляд є центральним та найбільш правильним у правовій доктрині, адже правове регулювання будь-якого явища – це складна, неодноманітна категорія, що характеризується багатовекторністю розуміння, чутлива до змін правового середовища країни та законодавства. Утім, авторське визначення показує проблемність адміністративно-правового регулювання превентивної діяльності в органах поліції, висвітлює найбільш явні для вдосконалення елементи, у зв'язку з чим має право на існування та зайняття одного з лідируючих місць у системі теоретичних переконань, наявних у даному напрямі.

Висновки

Таким чином, адміністративно-правове регулювання превентивної діяльності поліції – це один з різновидів впливу на суспільні відносини, виражений в упорядкованій системі правових норм адміністративної галузі права, які регулюють суспільні відносини у сфері провадження, організації та юридичного забезпечення превентивної діяльності. Основними джерелами адміністративно-правових норм у межах досліджуваного виду правового регулювання є Конституція України, Закон України «Про Національну полі-

цію», а також підзаконні нормативно-правові акти, що регулюють окремі аспекти превентивної діяльності поліції. Обґрунтовано, що в межах адміністративно-правового регулювання превентивної діяльності поліції для координації поведінки суб'єктів у відносинах, які виникають за фактом її провадження, застосовують такі адміністративно-правові методи: забезпечувальні – способи та засоби, що передбачають підтримку законності превентивної діяльності; стимулюючі – спрямовані на стимулювання поведінки суб'єктів реалізації превентивної діяльності з метою уникнення порушень застосування превентивних заходів з їхнього боку способи та засоби, які передбачають застосування заохочень і стягнень; контрольно-наглядові – способи, заходи та засоби, що застосовуються з метою контролю за діяльністю суб'єктів провадження превентивної діяльності в поліції, її коригування та за потреби усунення недоліків; організаційні – спеціальні способи, засоби та заходи, спрямовані на побудову дієвої організаційної основи здійснення превентивної діяльності.

Список використаних джерел:

1. Авер'янов В. Б. Реформування українського адміністративного права: черговий етап. *Право України*. 2000. № 7. С. 6–8.
2. Бусел В. Т. Великий тлумачний словник сучасної української мови. Київ; Ірпінь: ВТФ «Перун». 2005. 1728 с.
3. Кардашевский В. В. Административно-правовое и организационное обеспечение исполнения управленческих решений штабными подразделениями органов внутренних дел : дисс. ... канд. юрид. наук: 12.00.14. Москва, 2005. 193 с.
4. Алексеев С. С. Теория права. Москва: Издательство БЕК. 1995. 320 с.
5. Явич Л. С. Проблемы правового регулирования советских общественных отношений. Москва: Госюриздат, 1961. 172 с.
6. Адміністративна діяльність поліції у питаннях та відповідях : навч. посіб. / за заг. ред. О. М. Бандурки ; О. І. Безпалова, О. В. Джафарова, С. М. Князев та ін. ; передм. О. М. Бандурки ; МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків : ХНУВС, 2017. 242 с.
7. Популярна юридична енциклопедія / кол. авт.: В. К. Гіжевський, В. В. Гловченко, В. С. Ковальський (кер) та ін. Київ : Юрінком Інтер, 2002. 528 с.
8. Макаренко Л. О. Теоретичні закономірності дії правових приписів : дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.01. Київ: НАН України, 2004. 191 с.
9. Рабінович П. М. Основи загальної теорії права та держави : навч. посіб. 9-е вид., зі змін. Львів : Край, 2007. 188 с.
10. Разводовський В. Й. Особливості нормативно-правового регулювання державноуправ-

лінських відносин у транспортній сфері. *Вісник Національного університету внутрішніх справ*. 2003. Вип. 23. С. 167–174.

11. Матвійчук А. М. Визначення адміністративно-правового регулювання у сфері забезпечення регуляторної політики. *Підприємство, господарство і право*. 2018. № 18. С. 121–124.

12. Городецька І. А. Сутність адміністративно-правового регулювання суспільних відносин у галузі охорони, використання і відтворення тваринного світу. *Форум права*. 2016. № 1. С. 60–66.

13. Лакійчук Я. О. Адміністративно-правове забезпечення превентивної діяльності поліції : дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Київ, 2019. 219 с.

14. Погребиська А. О. Проблемні питання щодо застосування превентивних поліцейських заходів. *Митна справа*. 2015. № 5 (101). С. 82–86.

15. Управління органами Національної поліції України : підручник / за заг. ред. В. В. Сокуренка. Харків: Стильна типографія, 2017. 580 с.

16. Нашинець-Наумова А. Ю. Методи адміністративно-правового регулювання діяльності корпорацій в Україні. *Юридичний вісник*. 2012. № 2 (23). С. 56–59.

17. Мигачев Ю. И., Попов Л. Л., Тихомиров С. В. Административное право : учебник. Москва : Изд-во Юрайт, 2019. 456 с.

Yaroslava Lakiichuk. Administrative and legal regulation of preventive police activities

The article examines the theoretical approaches to the definition and correlation of such concepts as "regulation", "legal regulation" and "administrative legal regulation", based on which legal regulation has a real coordinating effect of law on public relations and human behavior; administrative and legal regulation of preventive police activity as a kind of legal influence on public relations, expressed in the system of administrative and legal norms that regulate public relations in the field of preventive activities, including its organizational and legal support, improvement and methods of administrative and legal influence, to ensure the coordination of the behavior for the subjects of these relations. It is defined that administrative-legal regulation is a special type of legal regulation, the specificity of which is determined by the object of influence, namely the relations governed by administrative law.

It is noted that within the framework of administrative and legal regulation of preventive police activity, methods and norms of law not only interact with each other, but significantly complement and support the effect of norms. It is proved that in the context of administrative and legal regulation of preventive police activity to coordinate the behavior of subjects in relations, arising from the fact of its implementation, use the following groups of methods of administrative and legal influence: security methods – methods and tools to support the legality of preventive activities in the process of its direct implementation; stimulating methods – methods and tools aimed at stimulating, first of all, the consciousness of the subjects of preventive activities; control and supervisory methods – methods, measures and tools used to control the activities of the subjects of preventive activities; organizational methods – special methods, tools and measures aimed at building an organizational basis for preventive activities. It is substantiated which methods of administrative and legal regulation of preventive police activity are used to coordinate the behavior of subjects in the relations arising from the fact of preventive activities.

Key words: regulation, legal regulation, administrative and legal regulation, preventive activity, police.